



Expeditie naar Simonszand. Voortaan is de plaat onbereikbaar voor wadlopers

FOTO HENK POSTMA

Wadlopers verliezen favoriete bestemming

■ Hongerige zee snijdt eilandje Simonszand doormidden

Ineke Noordhoff

De wadgidsen Tjibbe Stelwagen en Menno de Leeuw zaten zaterdagavond beteuterd aan de koffie in de kombuis van de Boschwad, het schip dat hen naar Simonszand had gebracht – een van de noordelijkste plekken van het land.

De geulen oostelijk en westelijk van deze flinke zandplaat tussen Schiermonnikoog en Rottum zijn dwars door de zandplaat gebroken. Dat heeft zulke enorme krachten losgemaakt dat deze plaat voor wadlopers voortaan onbereikbaar is geworden en misschien wel helemaal in zee verdwijnt.

Yvonne Nijlunsing van de stichting Verdrongen Geschiedenis heeft de doorbraak afgelopen winter gezien. Ze werd nieuwsgierig, want misschien zijn in die nieuwe afgeslagen randen wel resten te vinden van het voormalige eiland Bosch –

een eiland waar in 1717 volgens het geboortenregister nog kinderen werden geboren, maar dat daarna van de kaart verdween. Aan de hand van oude zeekaarten en kerktorens wist het genootschap te achterhalen waar Bosch destijds in zee verdrong – de plaats waar nu Simonszand ligt.

Zaterdag was het extreem laag water. Goed moment voor een expeditie. De Boschwad liet tegen drie uur een groep wetenschappers en wadengidsen van boord op het noordelijke deel van Simonszand. Met schepjes, boren en zakjes gingen de onderzoekers het eiland te lijf.

Tjibbe en Menno waren in september nog te voet vanaf de Groninger dijk naar de Noordzee gelopen; de laatste kilometers over het Simonszand. Tjibbe: "We hebben er wel geslapen gewoon op een matje in de openlucht. Fantastisch. Niet alleen de plaat is leeg, ook het gebied rondom is verlaten, dat is zo bijzon-

der." Die laatste keer was Simonszand op zijn smalst nog altijd 300 meter breed. Simonszand is een flinke plak zand die ook bij hoog tij boven het water uitsteekt, aan de Noordzezijde zelfs met een strook lage duintjes. Tot voor kort dan. Want zaterdag konden de wetenschappers en gidsen met eigen ogen zien dat de duintjes helemaal zijn verdwenen. Simonszand is nog slechts een vlakke zandplaat die bij extreem hoogwater op een fractie na in zee verdwijnt.

En sporen van het eiland Bosch? De oogst van de gravende wetenschappers gaf zaterdag geen uitsluitel. Een oud stuk dakpan en een geel baksteentje, maar of die van bebouwing op Bosch afkomstig zijn? De kans is groter dat het ooit scheepsballast was. Ook de klontjes klei en veen lijken uit de 'normale' afzetting boven de pleistocene laag. Geen spoor van Bosch dus.